

heder at fastsætte findeløn, når det fundne ikke kommer politiet i hænde, og at der næppe er større praktisk trang til en regel om fastsættelse af findeløn i disse tilfælde, idet det må antages, at finderens, såfremt ejeren ikke vil gå ind på hans krav om findeløn, i regelen vil undlade at aflevere det fundne til ejeren og i stedet for gå til politiet med det, hvorefter der fastsættes findeløn på sædvanlig vis.

Findelønnen fastsættes i praksis almindeligvis til ca. 10 pct. af det fundnes værdi, og man har overvejet, om ikke det ville være formålstjenligt at lovfæste denne praksis. Fra politiets side har man imidlertid udtalt sig herimod, og man har navnlig gjort gældende, at det ville medføre, at findelønnen blev alt for stor, når det drejer sig om meget værdifulde effekter og store kontantbeløb, og for lille, når det fundne kun har ringe værdi, samt at der bør tages et betydeligt hensyn til de konkrete omstændigheder ved fundet; der vil således navnlig være en del tilfælde, hvor det vil virke ubilligt at fastsætte nogen findeløn, eller i hvert fald en findeløn, der andrager 10 pct. af værdien af det fundne. Det er for ministeriet oplyst, at Københavns politi følger den praksis ikke at fastsætte findeløn for cykler, trækvogne og motorkøretøjer. Såfremt hittegodset er fundet i boliger, forretninger, offentlige kontorer, forlystelsessteder og lignende, på indendørs trappegange eller i port eller gård til en beboelsesejendom, gives der ej heller findeløn, og det samme er tilfældet, hvis afleveringen af hittegodset til politiet er sket urimelig lang tid efter fundet, uden at finderens kan give en antagelig forklaring herpå.

Justitsministeriet må med politiet være færenigt i, at der bør være adgang til at variere findelønnen efter de konkrete omstændigheder ved fundet, endog således at findelønnen helt bortfalder, i tilfælde hvor det ville virke ubilligt at yde en sådan, og man har derfor valgt den i forslaget indeholdte formulering, der giver politiet et meget betydeligt spillerum med hensyn til fastsættelsen af findeløn.

Det er ministeriets hensigt med hjemmel i § 8 at udarbejde nærmere forskrifter for politiet med hensyn til fastsættelse af findeløn.

Anser finderens eller ejeren politiets afgørelse af findelønsspørgsmålet for urimelig, kan afgørelsen påklages til justitsministeriet.

Til § 7.

Når ejeren ikke melder sig og får hittegodset eller i det i § 5 nævnte tilfælde salgs-

summen for dette udleveret, tilfalder salgssummen politikassen, — i København statskassen — dog at der tilfalder finderens en trediedel. Ved denne bestemmelse, der opretholder gældende ret på dette område, gives der enhver finder, der afleverer det fundne til politiet, en af politiets skøn og de konkrete omstændigheder ved fundet uafhængig ret til en andel i provenuet, der er større end findelønnen almindeligvis vil blive, såfremt ejeren melder sig. Da udsigten til at opnå en trediedel af værdien af det fundne må antages at fremme afleveringen af hittegods, og da provenuet ved salget tilfalder det offentlige, således at ordningen ikke har urimelige virkninger overfor nogen enkeltperson, har man ikke ment, der var anledning til at indføre nogen ændring på dette område.

Da finderens krav er uafhængigt af de konkrete omstændigheder ved fundet, vil også en institution eller et selskab, inden for hvis område hittegodset er fundet, og som afleverer det til politiet, have krav på en trediedel af værdien. Dette stemmer også med de nuværende forhold; det er således af Københavns politi oplyst, at Københavns Sporveje, Overpostmesterembedet i København, A/S Københavns Sommer-Tivoli, Det kgl. Teater og A/S Københavns Telefon Kiosker får udbetalt en trediedel af provenuet ved salget af hittegods, der er indleveret af vedkommende institution eller selskab. Det er en selvfølge, at der ikke samtidig kan ydes findeløn til den, der har afleveret hittegodset til institutionen eller selskabet.

Til § 8.

Der vil navnlig blive brug for nærmere administrative bestemmelser vedrørende politiets pligt til at søge fastslået, hvem indleveret hittegodset tilhører, om opbevaringen af hittegodset, om bekendtgørelse af fundet og om fastsættelse af findeløn.

Til § 9.

Statsbaneloven nr. 336 af 27. juni 1946 indeholder i § 71 særregler for glemte eller tabte genstande, der findes i statsbanernes tog, færges, skibe og andre for rejsende bestemte lokaliteter eller iøvrigt på statsbaneområdet under sådanne omstændigheder, at de må formodes tabt af rejsende.

Sådanne genstande fremlyses i stats-tidende efter 3 måneders forløb, og melder ejeren sig ikke inden en måned efter fremlysningen, bortsælges genstandene ved auktion. Overskuddet ved auktionen tilfalder